

DE REFORMATIE

WEEKBLAD TOT ONTWIKKELING VAN HET GEREFORMEERDE LEVEN

DIE UWE JEUGD VERNIEUWT ALS EENS ARENDS PSALM 103:5

Onder redactie van Prof. Dr V. Hepp, Dr K. Schilder, Dr C. Tazelaar en Dr J. Waterink

Medewerkers: Dr H. A. van Andel, Solo; Drs J. van Andel, 's-Gravenhage; Dr R. E. van Arkel, Utrecht; N. Baas, Amsterdam; Dr Henry Beets, Grand Rapids; Dr Job. C. Breen, Amsterdam; Dr K. Fernhout, Vreeland; Prof. Dr F. W. Groenheide, Amsterdam; Prof. Dr T. Hoekstra, Kampen; Dr G. Keizer, Tiel; Dr B. A. Knoppers, Amsterdam; Dr J. G. Kunst, Arnhem; Dr G. R. Kuiper, Haarlem; Dr H. W. Laman, Assen; Dr C. Lindeboom, Amsterdam; Dr S. O. Los, 's-Gravenhage; Dr J. W. Marnelstein, Amsterdam; Dr F. C. Meijster, Rotterdam; Dr J. C. de Moor, Utrecht; Dr J. C. Rullmann, Utrecht; Dr J. Thijss, Meppel; Dr J. Veldkamp, Hilversum; Dr D. H. Th. Vollenhoven, 's-Gravenhage; Dr J. de Vries, Tilburg; Dr J. D. Wielenga, Hoofddorp; Mr J. A. de Wilde, 's-Gravenhage.

Adres der Redactie:
Prof. Dr V. HEPP, Van Broestraat 14, Amsterdam.

Drukkers-Uitgevers:
OOSTERBAAN & LE COINTRE, Goes
Tel. No. 58 — Postrekening No. 38000.

Abonnement: f1.25 per drie maanden bij vooruitbetaling.
Voor 't Buitenland en Ned.-Indië f2.— per jaar.
Advertentie: 25 cent per regel.

INHOUD: Uit de Schrift: Vernieuwde levenskijk. (Jes. 54: 12). — Kerkelijk Leven: Een groot verlies. De groei van onze Universiteit. Infra digitaal. Het allerjongste volk. III. — Geestelijke Adviezen: De macht der duisternis. Aanroeping van dooden en Engelen. Zichbare verschijning van den Heiligen Geest. — Uit het Pol. en Soc. Leven: Troedstraal. Sportreizen. Geleerd „proletariaat“. — Opvoeding en Onderwijs: Dwaarscholen. — Literatuur en Kunst: Jacobus van Looy. — Zending en Evangelisatie: Nieuw kerkje in China. I. — Perschoon. — Boekbespreking. — Kerknieuws.

UIT DE SCHRIFT.

Vernieuwde levenskijk.

En uwe glasvensters zal ik kristallijnen maken, en uwe poorten van robijnsteenen, en uwe gansche landpale van aangename steenen. Jesaja 54:12.

Wanneer de Heere aan het in den storm van goddelijk gericht verwoeste Jeruzalem vernieuwen levensbouw toezegt, belooft Hij Zijn volk óók vernieuwd levensuitzicht door kristallijnen vensters en robijnen poorten.

Glasvensters zijn hier de kijkopeningen in de muren van een oosters huis of van een oostersche stad. Door zulke vensters, gelijk ook door de poorten, neemt men waar wat buiten de beslotenheid van eigen leven te zien valt.

Nu behoeven we niet te gissen, veel minder er over twisten, welk doorzichtig edelgesteente wel met kristallijnen en robijnen mag zijn bedoeld. Wat doet het er toe! De zin der godsgedachte is in elk geval deze, dat een uitzicht zal worden geboden van verhoogde schoonheid, gekleurd in nieuw, goddelijk licht.

Dit uitzicht zal hetzelfde zijn en toch niet hetzelfde. Nieuw zal Jeruzalem het leven zien. Hetzelfde leven, maar in nieuw licht door de kristallijnen vensters en de robijnen poorten. Haar gansche landpale, misschien kale rotsklompen, verwoerd en verbrokkeld, vaal en grau... door de kristallijnen vensters gezien, zal het alles schitteren van wonderlijken glans als van edelgesteenten! Uwe gansche landpale van aangename steenen!

Deze belofte is vervuld, wordt vervuld, zal vervuld worden in de levende gemeente des Heeren, die haar nieuwe leven in gemeenschap met den Heere Jezus Christus van haar God ontvangt.

Als de Heere het gesloopte leven van Zijn volk in ongekende heerlijkheid nieuw doet verruizen, vernieuwt Hij ook den levenskijk der zijnen. Heel de wereld om ons heen blijft dezelfde, maar wij zijn niet dezelfde gebleven. Wij zijn anders geworden en daarom zien we anders. Onze kijk op het leven wordt wedergeboren, als onze wedergeboorte uitgroeit in bekeering.

Deze vernieuwing van den levenskijk kan en zal wel menigmaal heel geleidelijk plaats vinden. Maar onze God kan die vernieuwing óók weer plotseling in wonderlijke verrassing tot stand brengen. Er zijn er, overal, die binnen de omsluiting van aanwijsbaar tijdsverloop hun levensafbraak en levensvernieuwing dóormaakten! Ze gingen met bewustheid over van den dood in het leven! Het oude ging voorbij, het werd alles nieuw!

Ja, alles nieuw, tot in de kleine dingen van het alledaagsche toe. De zon begon anders te schijnen, de bloemen bloeiden anders, de vogels zongen anders. Of neen, de zon scheen als vroeger, de bloemen bloeiden als vroeger, de vogels floeten hetzelfde wijsje. Die mensch had alles vroeger óók gezien en óók gehoord. Maar hij had het nooit zóó gezien en zóó gehoord. Hij hoorde nu nieuw en zag nieuw. De glasvensters waren kristallijnen gemaakt en de poorten van robijnsteenen. En het gansche leven gedoopt in nieuwen hemelglans!

Hier is het geheim van den mensch, die de hemelen Gods eer hoort vertellen en het uitspannen Zijner handen werk. Hier is het geheim van den mensch, die de grootheid en wijsheid en almacht en goedheid en liefde van zijn God ziet

schitteren uit al Zijne werken. Er komt nieuw licht over de dingen, welke de natuurlijke mensch grauwe alledaagsheid noemt. In Uw licht zien wij het licht!

Zelfs onze moeiten, ons levensleed, onze teleurstellingen gaan we nu anders zien. Neen, we gaan ze niet begrijpen! We zullen door de kristallijnen vensters misschien te meer de ondoorgrondelijkheid ervan leeren erkennen! Maar over en in de levensdiepte glanst toch het nieuwe licht. En we verstaan iets van het wonderlijke zeggen: „En wij weten, dat dengenen, die God liefhebben, alle dingen medewerken ten goede, dengenen, die naar Zijn voornemen geroepen zijn“.

Zóó komt er rust in onze onrust. De rust van de overgaf. De vrede Gods, die alle verstand te boven gaat en onze harten en zinnen bewaart in Christus Jezus.

* * *

Het is nog alles ten deele. Er is nog niet meer dan aanvankelijke vervulling dezer belofte. De volkomen vervulling loeft nog. Volop en enkel te mogen zien door de kristallijnen vensters, zal pas het deel zijn van Gods kinderen, wanneer de tijd zal zijn afgebroken voor den nieuwbouw der eeuwigheid. Niet het minst hierin zal de zaligheid van den hemel worden genoten, dat dáár en dan Gods kinderen in hun ganschen levenskijk zullen zijn vernieuwd.

De vraag is wel eens gesteld, of Gods verlossen in de eeuwige heerlijkheid zich nog de moeiten en smarten van hun aardse leven zullen herinneren. Waarom niet? Maar ze zullen ze dan anders zien. Ze zullen ze zien in eeuwigheidslicht. Ze zullen ze zien en enkel zien door de kristallijnen vensters van hun vernieuwde leven.

En ze zullen — we kunnen daar nog zoo weinig van vatten, nu, — ze zullen hun God danken niet enkel voor wat Hij schonk, maar evenzeer voor wat Hij ontam. Voor de levensvreugde onverdiend genoten, ja, maar ook voor den levenslast, hier in de kracht Gods gedragen.

Nu weten we het door het geloof: het is goed, het is alles goed, want God is goed! Maar dan zullen we zien, dat het goed is! Het geloof gaat in aanschouwen over. En we zullen zeggen: zóó moest het, precies zóó, niet anders, zóó!

Tot die verheugende erkenning zullen we komen, omdat we dan zullen zien door de kristallijnen vensters. En alléén door de kristallijnen vensters!

Nu worden de tranen van de oogen gewischt! Nu zal er eeuwige blijdschap op onze hoofden wezen. Vrolijkheid en blijdschap zullen we verkrijgen. Droefenis en zucht zullen wegvlieden!

Als één, dien zijne moeder troost, alzóó zal ik u troosten, ja, gij zult te Jeruzalem getroost worden. En gij zult het zien, en uw hart zal vrolijk zijn!

G. R. K.

KERKELIK LEVEN.

Een groot verlies.

Wat zoolang dreigde, wat bij tusschenpoozen ook afgewend scheen, heeft zich nu boven onze Vrije Universiteit toch ontladen.

Prof. L. Bouman is tot opvolger van Prof. Winkler te Utrecht benoemd.

Dit verlies wordt door ons sterk betreurd.

Zeker, schitterende perspectieven kon de Vrije Universiteit voor de Medische Fakulteit niet openen. Tot een fakulteit, die examens kon afnemen, zou ze binnen afzienbaren tijd wel niet uitgroeien.

Dat dit drukkend, ja bijna flauwend op het toevloeden van studenten werkt, ligt voor de hand. Maar aan den anderen kant had Prof. Bouman over college-bezoek niet te klagen.

En dan werd door ons van meetaf dit standpunt ingenomen: als een hoogleeraar wetenschappelijke arbeid presteert, doet het er minder toe, indien

de omstandigheden met zich brengen, dat hij geen gevulde collegezalen heeft.

Een Universiteit is eerst immers instituut van wetenschap en pas in de tweede plaats inrichting voor opleiding tot ambt of beroep.

In het buitenland wordt dit zoo sterk gevoeld, dat men vaak verdienstelijke hoogleeraren van college geven vrij stelt om zich geheel aan de wetenschap te geven.

Daarom bleef er, hoe het ook ging, voor Prof. Bouman toch immer een hooge plaats aan onze Universiteit, welke hij zoo lang reeds tot sieraad strekte.

Maar blijkens de rede, waarmee hij zijn rectoraat aan zijn opvolger overdroeg, stemden de vooruitzichten der Medische Fakulteit hem somber.

En dat is ongetwijfeld het motief, waarom hij van ons scheidt.

Hoe ongaarne ook, we moeten er in berusten. Niemand zal kunnen beweren, dat minister Rutgers het Bijzonder Hooger Onderwijs ten koste van het Openbare ontziet.

Doch wij zouden geen Calvinisten zijn, indien we nu bij de pakken gingen neerzitten en aan de uitbreiding van onze Universiteit wanhoopten.

In het geloof is ze opgericht, in het geloof hebben we verliezen te dragen, in het geloof moeten we ook voorwaarts gaan.

Deze tegenslag zal voorzeker een prikkel te meer zijn, om ernstig te overwegen of niet een nieuwe fakulteit kan worden ingericht, die voor de wis- en natuurkunde.

Het geld, dat totnogtoe voor de Medische Fakulteit werd uitgegeven, zou nu voor deze kunnen worden aangewend.

Daarenboven kan men veel goedkooper een bescheiden begin maken met deze, dan met gene.

Kon men het zoover brengen, dat althans in één richting het volledige stel examens voor de natuurfilosofische fakulteit kunnen worden afgelegd tot de promotie toe, we zouden voorloopig tevreden zijn.

Dan zou ook voldaan zijn aan de Wet, die eischt, dat onze Vrije Universiteit vóór 1930 een vierde fakulteit zal bezitten.

Het pessimistisch inzicht, dat in de rede van Prof. Bouman tot uiting kwam, deelen wij persoonlijk — en wij spreken hier alleen voor onszelf en voor niemand anders — niet.

De bezwaren, welke overwonnen moeten worden, achten we waarlijk niet gering.

De hoofzaak is deze: heeft God ons mannen beschikt, kerngezond in de Gereformeerde belijdenis en wetenschappelijk uitnemend toegernst voor deze fakulteit?

Wij hopen, dat ze ontdekt mogen worden.

Onze bede stijgt daarvoor op.

En dan zal stellig ook van de voorstanders der Vrije Universiteit nog financiële offers moeten worden gevraagd.

Dat deze boven hun draagkracht zullen gaan, wil er bij ons niet in.

Dat zij voor een fakulteit voor wis- en natuurkunde niet zoo warm zijn te maken als voor een medische fakulteit, nog minder.

Op zichzelf heeft een natuurfilosofische fakulteit immers hetzelfde praktische nut als de literarische. Beide kweeken de leeraars voor ons Middelbaar- en Voorbereidend Hooger Onderwijs.

Daarbij weten onze menschen heel goed, dat het ongeloof ons het felst aanvult uit den natuurfilosofischen hoek. Dat hier dan principieel wordt opgetreden en het ongeloof ook in deze veste wordt bestookt, kan dit hun, die het „alles ter eere Gods“ in hun vaandel hebben geschreven, koud laten? Onmogelijk.

Als ons volk daarover maar helder wordt ingelicht, zal het ons aan zijn steun niet laten ontbreken.

Daarvoor kennen we het te goed.

En dat is nog niet alles.

Wanneer er eenmaal een natuurfilosofische fakulteit bestaat, verlicht dit de oprichting van een